

му заможному чоловікові давано день у день ті самі страви, то вони надоїли-б йому, хоч були би й найліпші. А що-ж казати про картоплю і т. д. Селянин проте мусить пити — розуміть ся, се не значить ще випити ся. Дятого конечно треба йому радити, виступаючи проти горівки, пити такі напитки, що не були-б дорожші від неї і були-б або менше, або зовсім нешкідливі, як мід (власного виробу), овочеві напитки: вишняк, деревняк і т. д. чай і иньші. В тім напрямі й повинна авторка доповнити свою працю, тепер очевидно в окремій брошурі, вказуючи ще, як ті напитки треба робити. *В. Гу.*

П. Райсній М. Сластинъ. Сват Крысогонь. Трагикомичный етюдъ въ 1-мъ дѣйствіи. Сторін 28, шіснацятки. Харків, 1896. Ціна 15 коп.

М. Сластинъ. Любышь смородыну (sic) — любы-жь и оскомну (sic). Водевиль въ 2-хъ картинахъ. Сторін 54, шіснацятки. Харків, 1898. Ціна 15 коп.

М. Сластинъ. Знайся кінъ з конемъ, а виль зъ воломъ. Трагикомичный етюдъ въ 2-хъ картинахъ. Сторін 55, шіснацятки. Харків, 1899. Ціна 15 коп. Велику роботу завдасть собі той, хто зважить ся перечитати «трагикомічні етюди» д. Сластина. Такої дурниці величезної, як сі етюди, на українській мові, здасть ся, ще не було. Ними д. Сластин перевернув усіх українських «письменників», що пишуть а-ля Раєвський. Усі оті дд. Краснокутські, Куліди, Сватово-Луцькі, Лучицькі і т. и повинні цілком поступити ся своєю «славою» на користь д. Сластина. Зміст усіх трьох етюдів його зовсім однаковий: батьки «процивають» красуню-дочку якому небудь писареві, чи «реінтові» (неодмінно кривому або сліпому); дочка, певна річ, опинаєть ся, бо має иньшого коханця, і справа нарешті кінчаєть ся тим, що писаря запирають у хурдигу за покрадені гроші, а батьки як стій справляють весіле доччинє з її вибранцем. Дієві особи у д. Сластина і ступня не зроблять без того, щоб не просьнівати пієві, не протанцювати говака, або не випити чарки горілки. Комізм етюдів д. Сластина складаєть ся з того, що селяне замієь Аполлон кажуть Ополоник, або писар чи «реінт» промовляє отакі дивовижні слова: мерсеую (= дякую, від тебе! !), скиснять си, калантир (календар!!), хвакт, эхвекетно (ефектно), хвортикультяно (?), звязыномя хтамелья (фамилія), «ноль внимания, хвунт (!)

призрѣнія» і так далі без кінця. Трагізм у д. Сластина такого-ж дешевого сорту, як і комізм: п'яного писаря або бють парубки, або попадає він у хурдигу. Певна річ, що до літератури «твори» д. Сластина не належать, і коли ми наважились здійснити про їх річ, то тільки тому, що вбачаємо в д. Сластину письменника, сказати-б, постійного, що майже кожного року регулярно виплокує по одному «трагикомичному етюдіві». Мета наша — застерегти тих із наших земляків, що бачучи таку постійність, захотіли-б познайомити ся з писаннями д. Сластина. Отже нехай поли вріжуть та тікають від д. Сластина та його етюдів, подарувавши йому що найбільше — «ноль внимания і хвунт призрѣнія», після його-ж власного рецепта. С. Є.

Станіслав Пшибишевський. Із циклю **вігілій**, переклав Антін Крушельницький. (Живі струни 1). Львів 1899. З друк. Ставропільського Инст. Я не з тих боязливих, що при кожній новій появі в літературі, непривичній для їх смаку і для їх утертих стежок лементують над уявком моральности і суспільного ладу і пророкують близький кінець світа, а що найменше затрату народніх святощів. А про те, прочитавши отсю книжечку, я не можу помістити в своїй голові, що що і для кого перекладено її на нашу мову? Що могло в ній подобати ся перекладачеві і що хотів він у ній подати нашій суспільности? Твір Пшибишевського, се не новеля і не поезія в прозі, не філософія і не наука, хоч має із усього по троха. Є тут шматочки оповідання, сценки, немов моментальні фотографічні знімки, котрі могли би робити вражінє, як би автор на хвилечку дав спочити уяві читача і зосередитись на них, але котрі міняючи ся з шаленим посіхом, мигаючи і блимаючи тільки мучать нашу уяву і не дають їй нічогоієнько тривкого. Є тут проблєски настроєвої лірики, проблєски широго чуття, але знов таки переривані безтямною і абсурдною фразеологією, в котрій нормальний чоловік ані зрозуміти, ані відчутти не може нічого. І в кінці є тут хвостики якихсь філософічних думок, широких узагальнєнь, але знов таких, що не мають нічого спільного з наукою і можуть уважати ся хибя виплодом високо талановитого і інтелігентного, але наскрізь божевільного чоловіка. Божевільє, тяжка духова хвороба, се виразні признаки сего писаня, виразні особливо в тім неспокійнім і прудкім миготаню